

(Λουκ. 17, 12-19)

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΩΝ ΔΕΚΑ ΛΕΠΡΩΝ

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

Όμιλία στό Πολύδροσο στίς 18/1/2004

Τόσο δρόμο γιά ένα «εὐχαριστῶ»;

Ἀκούσαμε στό εὐαγγέλιο μιά πολύ διδακτική ἱστορία πού μᾶς ἀφορᾶ ὅλους. Ἐνῶ ὁ Χριστός πήγαινε σέ ένα χωριό, τόν προαπάντησαν δέκα λεπροί. Δέκα ἄνθρωποι πού εἶχαν προσβληθεῖ ἀπό τήν ἀσχημη καί δύσκολη ἀρρώστεια τῆς λέπρας. Πού διαλύει τό σῶμα καί καταθλίβει τή ζωή.

Στάθηκαν μακρῶς, γιατί τότε θεωροῦσαν τήν λέπρα πολύ κολλητική καί μάλιστα μέ τίς συνθήκες διαβίωσης ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Καί ἄρχισαν νά φωνάζουν ὅλοι μαζί: «Ἰησοῦ υἱέ τοῦ Δαυΐδ ἐλέησέ μας».

Ὁ Χριστός τούς εἶπε: «Πηγαίνετε καί δεῖχτε τόν ἑαυτό σας στούς ἱερεῖς».

Γιατί ἐκεῖνοι εἶχαν τήν ἀρμοδιότητα τότε νά βεβαιώνουν γιά τόν Ἰσραήλ, ἄν ἕνας ἄνθρωπος εἶχε θεραπευθεῖ.

Αὐτοί ὑπάκουσαν στό λόγο τοῦ Χριστοῦ καί ξεκίνησαν. Καθώς προχωροῦσαν κατάλαβαν ὅτι θεραπεύθηκαν ἐντελῶς.

Δέν θά ἦταν ἀστοχο νά ὑποθέσουμε, ὅτι ἀνάμεσά τους ξέσπασε τότε ἕνας καυγᾶς. Ἐνῶ μέχρι τήν ὥρα πού ἔγιναν καλά, ἡ ἀρρώστεια τούς ἔνωνε καί τούς ἔκανε καί πήγαν ὅλοι μαζί στόν Χριστό καί τοῦ φώναξαν: «Ἰησοῦ ἐλέησέ μας καί καθάρισέ μας ἀπό τήν ἀρρώστεια μας», τότε ἄρχισαν νά τσακώνονται.

-Νά πᾶμε νά τόν εὐχαριστήσομε. Ἔλεγε ὁ ἕνας.

-Σοβαρά μιᾶς; Δέν βλέπεις πόσο μακρῶς εἴμαστε; Θά ξαναγυρίσομε τόσο δρόμο, γιά νά ποῦμε ένα «εὐχαριστῶ»;

-Ἔλα καϋμένε. Τοῦ τό λέμε ὅταν τόν ξανασυναντήσομε. Ἐκεῖνο πού ἔπρεπε, ἔγινε.

Καί σκορπίστηκαν ὅλοι ἄγνωστο σέ ποιά κατεύθυνση.

Μά ἕνας ἐπέμενε:

-Ἐγώ, γυρίζω πίσω...

Πραγματικά, γύρισε, βρῆκε τόν Χριστό, ἔπεσε κάτω, τόν προσκύνησε καί τοῦ εἶπε ὅτι τόν εὐχαριστεῖ μέ ὅλη του τήν καρδιά.

Ὁ Χριστός κούνησε τό κεφάλι καί εἶπε: «Οὐχί οἱ δέκα ἐκαθαρίσθησαν»; Δέν γίνετε καλά καί οἱ δέκα; Μοναχός σου ἔγινες καλά; «Οἱ δέ ἕννεά ποῦ»;

Οἱ ἄλλοι ἕννεά γιατί δέν γύρισαν νά μοῦ ποῦν «εὐχαριστῶ»; Γιατί;

Ποιά εἶναι ἡ προτεραιότητά σου;

Ἴσως ἐκεῖνος πού γύρισε, καί ἦταν Σαμαρείτης, ξένος δηλαδή, θά μπορούσε νά τοῦ πεῖ «γιατί δέν γύρισαν». Τό εὐαγγέλιο δέν ἐπεξηγεῖ τά αὐτονόητα.

Καί ἐμεῖς εὐκόλα καταλαβαίνομε τό «γιατί».

Ἐπάρχουν ἄνθρωποι, πού ἔχουν σέ πρώτη προτεραιότητα τά «ἔξω», ἐνῶ τά «μέσα» τά θεωροῦν δεύτερα καί τρίτα. Αὐτή ἡ προτεραιότητα ἰσοπεδώνει ἐντελῶς τά ἄλλα, τά πνευματικά. Ὅταν ἔχει ἕνας προτεραιότητα τά «ἔξω», ἄν θά φάει καλά, ἄν θά τήν ἔχει τήν τσέπη του γεμάτη, ἄν θά διασκεδάσει καλά, μέ τά «ἔσω» δέν μπορεῖ νά συμβιβαστεῖ εὐκόλα. Γιατί, γιά παράδειγμα, δέν

γίνεται διασκέδαση, χωρίς νά διασκεδάσεις εις βάρος κάποιου. Τί γίνεται στίς περισσότερες σημερινές διασκεδάσεις; Άσχήμιες, ναρκωτικά, κλεψιές, διαπλοκές... καί πολλά παρόμοια. Διαφορετικά δέν βγαίνει διασκέδαση. Άλλά όσο προχωροῦν τέτοια ἔργα, τόσο ἡ καρδιά μαυρίζει πιό πολύ. Τί σημαίνει «μαυρίζει»; Σημαίνει ὅτι δέν ἀνοίγουμε ἕνα παραθυράκι νά δεῖ λίγο φῶς. Γιατί δέν τό ἀντέχει τό φῶς. Πῶς νά τό ἀντέξει ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος, ὅταν ἀκούει ὅτι «οἱ τά τοιαῦτα πράσσοντες, αὐτοί πού κάνουν τέτοια πράγματα, ζωὴν αἰώνιον, οὐ κληρονομήσουσι»;

Δηλαδή, γιά κοίταξε ἄνθρωπε κατά ποῦ πᾶς;
Ποιά εἶναι ἡ προτεραιότητά σου;
Ἡ αἰώνια ζωὴ ἢ αὐτὴ ἐδῶ πού δέν ξέρεις πόσο θά διαρκέσει. Τό ἔχομε σίγουρο ὅτι θά ζοῦμε αὔριο; Μπορεῖ κανεὶς νά μᾶς τό ἐγγυηθεῖ; Κανένας δέν ἔχει τίποτε σίγουρο.

Καί ἀφοῦ δέν ἔχεις ἀδελφέ μου τὴν ἄλλη μέρα, νά μὴν ποῦμε τὴν ἄλλη ὥρα στό χέρι σου, τί «χάνεσαι» γι' αὐτὴ τὴν μάταιη ζωὴ; Καί ρίχνεις ὀλόκληρο τόν ἑαυτό σου, σ' αὐτὴ τὴν μάταιη ζωὴ;

Ὁ ἄνθρωπος πού προσέχει περισσότερο τὴν παροῦσα ζωὴ ἀπὸ τὴν αἰώνια εἶναι ἀνόητος...
Ἡ γλυκεῖα λέξι
«Οὐχ εὐρέθησαν, δοῦναι δόξαν τῷ Θεῷ»...

Νά τό λάθος πού ἔκαναν οἱ ἑννέα λεπροῖ, μέ τό νά προσέχουν τά «ἔξω» καί νά μὴν νοιάζονται γιά τά «μέσα».

Τί ἔπρεπε νά ποῦν;
-Θεραπευθήκαμε! Δόξα τῷ Θεῷ. Μέ ἕνα λόγο ἐκείνου τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου. Μά καλά. Οἱ γιατροὶ μόνο μέ εὐχές θεραπεύουν; Ὅχι. Τί εἶναι λοιπόν ἡ θεραπεία μας;
Ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ. Καί ποῦ τό πάει ὁ Θεός; Τί μᾶς ζητᾶ;
Άλλά δέν ἀσχολήθηκαν μέ τέτοιους προβληματισμούς. Δέν τό συζήτησαν τό γεγονός μέ τόν ἑαυτό τους. Τό παραμέρισαν ἀπὸ τόν ἑαυτό τους, ἀπὸ τὴ ζωὴ τους. Καί «οὐχ εὐρέθησαν, δοῦναι δόξαν τῷ Θεῷ».

Γιά ποιό λόγο; Γιατί δέν ἔκαναν τόν κόπο νά συνδέσουν ἐκεῖνο πού ἔγινε, μέ Ἐκεῖνον πού εἶναι ἡ πηγὴ ὅλων τῶν ἀγαθῶν. Τί λέμε στήν προσευχή μας;
«Ὅτι πᾶσα δόσις ἀγαθὴ καί πᾶν δῶρημα τέλειον ἄνωθεν ἐστὶ καταβαῖνον ἐκ σοῦ τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων». Ὅλα τά καλά ἔρχονται ἀπὸ Ἐκεῖνον πού εἶναι ἡ πηγὴ κάθε ἀγαθοῦ.

Γράφει στά ἀπομνημονεύματά του ὁ πολιτικός τῶν Ἰνδιῶν Γκάντι.
«Ἐπισκέφθηκα μιά φτωχὴ χώρα. Καί μαθημένος νά ζῶ ταπεινά καί φτωχά, πῆγα σέ ἕνα ἐστιατοριάκι Β' κατηγορίας γιά νά φάω. Ἦλθε ἕνας ἄνθρωπος καί μέ περιποιήθηκε. Στό τέλος πού τόν πλήρωσα, τοῦ εἶπα: «Σ' εὐχαριστῶ γιά τὴν προθυμία μέ τὴν ὁποία μέ περιποιήθηκες, σ' εὐχαριστῶ πολύ». Ὅταν μέ ἄκουσε, γέμισαν τά μάτια του δάκρυα. Καί μοῦ εἶπε: «25 χρόνια δουλεύω σ' αὐτό τό ἐστιατόριο πρώτη φορά ἀκούω αὐτά τά γλυκά λόγια. «Εὐχαριστῶ»».

Λέει κάποιος σοφὸς συγγραφέας:
«Πῆρα τὴν ἀπόφαση νά γράψω ἕνα βιβλίο γιά τὴν εὐγνωμοσύνη. Γιά τὴν

εύχαριστία. Καί λοιπόν όταν ἄρχισα νά τό γράφω μέ ἔπιασε κατάθλιψη». Γιατί; Τό ἐξηγεῖ:

«Τό νά πεῖ κανείς «εὐχαριστῶ» εἶναι κάτι πού πρέπει νά βγαίνει ἀπό τήν καρδιά του. Ἄμα δέν βγαίνει ἀπό τήν καρδιά ἀλλά εἶναι ὅπως τό ἔχουν οἱ Ἑγγλέζοι, «ψωμοτύρι», πού ἀκόμη καί ὅταν θέλουν νά σέ... βρῖσουν σοῦ λένε, «εὐχαριστῶ» τί ἀξία ἔχει;

Δέν εἶναι λόγια τό «εὐχαριστῶ». Εἶναι ἔκταση καρδιάς. Πρέπει νά εἶναι ἔκταση καρδιάς. Καί βλέποντας», συνεχίζει ὁ συγγραφέας, «πῶς σκέπτεται ὁ ἄνθρωπος τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, πού τά θέλει ὅλα ἀτομοκεντρικά γιά τόν ἑαυτό του, μίσησα καί σιχάθηκα τό θέμα καί τό ἀπαράτησα γιατί ἡ εὐχαριστία καί ἡ εὐγνωμοσύνη θέλει καρδιά».

Ἡ παράξενη μετάγγιση

Θέλει νά ἔχεις εὐγνωμοσύνη; Πρῶτα στό Θεό καί μετά στούς ἄλλους ἀνθρώπους;

Πρέπει νά γυρίζεις τά μάτια σου καί νά κοιτάζεις τόν ἐσωτερικό σου κόσμο. Τήν καρδιά σου.

Δέν φροντίζεις νά ἔχεις εὐγνωμοσύνη γιά τά καλά πού πῆρες καί ἔχεις; Τότε εἶσαι μακριά ἀπό τό δρόμο τοῦ Θεοῦ. Αὐτή εἶναι ἡ πραγματικότητα.

Δέν μᾶς ἀρέσει ἡ ἀλήθεια. Θέλομε νά ἔχομε τίς ἀρετές καί ὅπως τίς φανταζόμαστε ἐμεῖς.

Μέσα στήν Ἐκκλησία πρῶτα ἀπ' ὅλα δοξάζομε τόν Θεό καί τόν παρακαλοῦμε νά κυκλοφορεῖ ὁ λόγος του καί νά γίνεται τό θέλημά του.

Στήν Ἐκκλησία γίνεται μιά μετάγγιση αἵματος. Ὅχι αἷματος σάν αὐτό πού ξέρομε ἀλλά μεταγγίζονται μυαλά καί φρόνημα. Ἐπιθυμία ἀγιότητας

μεταγγίζεται. Πόθος θελήματος Θεοῦ μεταγγίζεται. Καρδιά σωστή προσπαθεῖ νά φτειάξει ἡ Ἐκκλησία γιά τόν ἄνθρωπο. Γιατί;

Χωρίς σωστή καρδιά, πῶς θά τό πείς τοῦ Χριστοῦ: «Ἰησοῦ Υἱέ τοῦ Δαυΐδ ἐλέησον ἡμᾶς»; Μιά φωνή ὅλοι ἦσαν. Καί οἱ δέκα λεπροί. Μά ἀφοῦ ἐθεραπεύτηκαν τό ποθοῦμενο ἐπιτεύχθηκε. -Ἄλλο τίποτε δέν θέλομε.

Πόσο λάθος!

Γι' αὐτό μέσα στήν Ἐκκλησία εὐχαριστοῦμε συνεχῶς τόν Θεό. Ὅταν ἔρχεται ἡ ἐπισημότερη ὥρα τῆς Θείας Λειτουργίας, τότε πού εὐλογεῖται ἀπό τόν ἱερέα τό ψωμί καί τό κρασί καί γίνονται σῶμα καί αἷμα Χριστοῦ, πού τό κοινωνοῦμε, γιά νά πάρομε αἰώνια ζωή καί ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν μας, τί λέμε;

«Ἄνω σχῶμεν τās καρδιάς».

Δηλαδή ὄχι στή γῆ, ὄχι στό σῶμα μας, ὄχι στό τραπέζι μας, ὄχι στό ροῦχο μας. Ἀλλά στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ καί στό Θεό. Στό θρόνο τοῦ Θεοῦ νά στρέψομε τίς καρδιές μας.

«Ἄνω σχῶμεν τās καρδιάς». «Ἐχομεν», ἀπαντοῦμε.

Καί λέει πάλι ὁ παπάς: «Εὐχαριστήσωμεν τῷ Κυρίῳ».

Ἄς εὐχαριστήσομε τόν Κύριο πού σηκώσαμε τά μάτια Κύριε, ἐπάνω στόν οὐρανό καί εἴμαστε τώρα ἔτοιμοι, μέ τά μάτια καί τήν καρδιά δηλαδή στόν οὐρανό, νά προσευχηθοῦμε καί νά παρακαλέσομε νά μᾶς στείλει τήν χάρη του. Οἱ δέκα λεπροί, φώναζαν στόν Χριστό καί τήν καρδιά τήν εἶχαν κάτω. Ναί, κάτω τήν εἶχαν· στή γῆ.

Ἡ εὐγνωμοσύνη τοῦ Ἐλισσαίου

Μιά μέρα ὁ Θεός εἶπε στόν προφήτη Ἡλία:

-Ἦρθε ἡ ὥρα νά φύγεις ἀπό τόν κόσμο αὐτό. Πρίν ὅμως νά φύγεις νά φροντίσεις νά βρεῖς τρεῖς ἀνθρώπους κατ' ἐντολήν μου...

- Τόν ἕνα θά τόν χρίσεις βασιλιά τῆς Συρίας.
- Τόν ἄλλο βασιλέα τοῦ Ἰσραήλ
- καί τόν ἄλλο θά τόν κάνεις προφήτη στή θέση σου. Νά κηρύττει τόν λόγο μου, γιά νά διορθώνεται ὁ κόσμος καί νά βαδίζει τόν δρόμο μου. Καί αὐτός θά εἶναι ὁ Ἐλισσαῖος.

Ὁ προφήτης Ἡλίας καί βρῆκε τούς δυό ἄλλους καί τέλος βρῆκε τόν Ἐλισσαῖο.

Τόν βρῆκε στά χωράφια. Τί ἔκανε; Ὅργωνε. Τί εἶχε μπροστά του; Δώδεκα ζευγάρια βόδια. Δώδεκα ἀλέτρια. Καί ὄργωνε, ἐπιβλέποντας δώδεκα ἀλέτρια νά ὀργώνουν τήν γῆ. Τί ἄξιος ἄνθρωπος πού ἦταν! Τί δυνατός. Μέσα καί ἔξω.

Ὁ προφήτης Ἡλίας, ἔβγαλε τό ράσο του, τήν μηλωτή του καί τήν ἔβαλε ἐπάνω του. Τοῦ τήν φόρεσε. Ὁ Ἐλισσαῖος κατάλαβε τί σήμαινε αὐτό. Γύρισε καί λέει στόν προφήτη Ἡλία:

-Σέ παρακαλῶ, μιά μικρή χάρη θέλω. Ἄφησέ με νά πάω νά φιλήσω τόν πατέρα μου. Νά τόν χαιρετήσω. Καί ἔφτασα ἀμέσως.

Τοῦ λέει ὁ προφήτης Ἡλίας:

-Πήγαινε, πήγαινε.

Φεύγει ὁ Ἐλισσαῖος καί πάει σπίτι του. Σφάζει τά βόδια καί κάνει τραπέζι σ' ὄλο τό χωριό. Μετά χαιρέτησε τόν πατέρα του λέγοντάς του μέ εὐγνωμοσύνη:

-Πατέρα σ' εὐχαριστῶ πού μέ ἔφερες στόν κόσμο καί μέ ἐδίδαξες νά φοβοῦμαι τόν Θεό. Τώρα μέ φωνάζει ὁ Θεός. Γειά σου. Δέν ξέρω ἂν σέ ξαναδῶ στόν κόσμο ποτέ.

Τόν φίλησε καί ἔφυγε.

Πῶς θά ἀποχωρίστηκε ὁ προφήτης Ἐλισσαῖος ὅλα ὅσα εἶχε καί φυσικά τήν ἀξιοσύνη πού εἶχε;

Ποῦ τί προμήνυε;

Τσέπη γερή, περιουσία μεγάλη, ἐπιτυχία.

Πῶς τά ἀποχωρίστηκε;

Τραπέζι ἔκανε. Γλέντι.

Γιά καλόγερος πῆγε καί ἔκανε γλέντι.

Ἀπό ἐκείνη τήν ἡμέρα δέν ξανάφαγε κρέας, ὅπως ὅλοι οἱ μαθητές τοῦ προφήτη Ἡλία πού ἔτρωγαν μόνο λάχανα. Καί ἀπό κεῖ καί πέρα δέν ξαναγύρισε ποτέ στό σπίτι του. Ἀλλά γύριζε μέ τούς ἄλλους προφήτες, γιά νά κηρύττουν τόν λόγο τοῦ Θεοῦ. Γλέντι γι' αὐτά; Εὐγνωμοσύνη;

Ναί. Γιατί πῆρε ἀπό τόν Θεό τά μεγαλύτερα!

Τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ πῆρε, τήν χάρη τοῦ Θεοῦ, τήν ἐκλογή τοῦ Θεοῦ.

Καί μέ τήν ἐκλογή ἐκείνη, ἀξιώθηκε νά πάρει μετά, τήν χάρη πού εἶχε δώσει ὁ Θεός στόν προφήτη Ἡλία, διπλάσια.

Αὐτά κέρδισε ὁ προφήτης Ἐλισσαῖος, ἐπειδή εἶχε καρδιά γεμάτη εὐγνωμοσύνη πρὸς τόν Θεό γιά τίς δωρεές του.

Καί φυσικά γεμάτη δυναμισμό καί ἀπόφαση νά ἐργαστεῖ γιά τό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Νά μᾶς φωτίζει ὁ Θεός νά τόν εὐχαριστοῦμε γιά ὅλα.
Καί νά ἔχομε τόν πόθο, νά ἀναζητοῦμε τό θέλημα του καί νά τό ἐφαρμόζομε
παντοῦ καί πάντοτε. Ἀμήν.-